

інформаційному суспільстві. При цьому вчитель має спиратися на вибірккову готовність, підвищену сприйнятливність до тих чи інших сторін навчання, на готовність учня до всіх видів навчальної діяльності, які дають можливість відчути власну значущність, відповідальність, можливість будувати свою пізнавальну діяльність.

Кожна гра має груповий характер. Вона потребує інтенсивної взаємодії між учнями, адже мети ігрової діяльності можна досягти лише спільними зусиллями. Колективна діяльність учнів на ігрових заняттях передбачає зміни у функціях та ролі викладача: не тільки він впливає на учнів, а й учні впливають на викладача. Складається новий тип міжособистісних стосунків учителя і учнів, останні перетворюються в помічників, спільників учителя.

В сучасній школі, що робить ставку активізацію й інтенсифікації процесу, ігрова діяльність уроках інформатики використовують у ролі елементів уроку або його частини (запровадження, пояснення, закріплення, вправи, контролю). Найбільш доцільно її застосування під час уроків закріплення, систематизації чи повторення матеріалу.

Ігрова форма занять створюється з допомогою ігрових прийомів і ситуацій, що дозволяють активізувати пізнавальну діяльність учнів. При плануванні гри дидактична мета перетворюється на ігрову завдання, навчальна діяльність підпорядковується правил гри, навчальний матеріал використовують як кошти на гри, в навчальну діяльність вводиться елемент змагання, який переводить дидактичну завдання ігрову, а успішне виконання дидактичного завдання пов'язують із ігровим результатом.

Список використаних джерел:

1. Бабанский Ю.М. Методи навчання у сучасній загальноосвітній школі. – М., Просвітництво, 1985. – 208 с.
2. Чен Н.В. Дидактична гра – основа розвитку уяви та фантазії / Н.В. Чен / Мистецтво в школі. – 2009. – №1. – С. 3–7.
3. Установа С. Х. Застосування ігрових технологій в різних етапах уроку інформатики [Електронний ресурс]. – С. Х. Усманова // Інтернетобразование. – 2008. – Т. 2008, № 2. – Режим доступа: openclass.io/2/igrovye, вільний. – Загл. з екрана.

Олена Нактініс, Маргарита Хребтієвська
Науковий керівник – викл. Рудницький С. О.

РОЗВ'ЯЗАННЯ НЕСТАНДАРТНИХ ЗАДАЧ МЕТОДОМ ВЕКТОРА

Розв'язування нестандартних задач є основою підготовки до майбутньої наукової діяльності, хоч це зазвичай не потребує знань, що виходить за межі шкільної програми. Такі задачі, як правило,

сформульовано так, що вони не належать до жодного зі стандартних типів задач шкільного курсу математики. Тому розв'язання кожної з таких задач потребує особливого підходу, знаходження якого вимагає в учня інтенсивної творчої праці. Вміння розв'язувати нестандартні задачі свідчить про глибоке володіння математичним апаратом, а володіння предметом набагато важливіше, ніж «чисті знання», які завжди можна поповнити за допомогою хороших довідників.

Нестандартні задачі характеризуються відкритістю, неповторністю, невизначеністю багатократній зміні підходів до розв'язування, необхідність у створенні значної кількості варіантів розв'язування, спрямованість учня на знаходження особливих, часто неочікуваних результатів; прогнозування кількох правильних альтернативних розв'язань. Для розв'язування нестандартної задачі учень не має готової схеми дій, або задачу неможливо розв'язати відомими способами, до результату також неможливо перейти на основі прямого відтворення знань і операцій [2].

Отже, нестандартні завдання – це такі, для яких в курсі математики немає загальних правил і положень, що визначають точну програму їх розв'язування.

Процес розв'язування будь-якої нестандартної задачі складається у послідовному застосуванні двох основних операцій:

1. Зведення нестандартної задачі до рівносильної їй, але уже стандартної.

2. Розбиття нестандартної задачі на декілька стандартних підзадач. В залежності використовуємо або одну із цих операцій, або обидві. При розв'язуванні більш складних багаторазово [1].

З найцікавіших методів розв'язання таких задач – це розв'язання за допомогою вектора. Так, як вектор використовується в різних науках, таких як: математика, фізика, геометрія і т.д. На практиці, вони допомагають не робити багато зайвих операцій та зменшити час на вирішення задачі. Тому, учням потрібно зрозуміти теорію векторів та навчитися вирішувати задачі з ними, адже в майбутньому їм буде легше розв'язати нестандартну задачу використавши теорію векторів на практиці.

Щоб успішно розв'язувати нестандартні задачі за допомогою векторів, потрібно не тільки знання законів векторної алгебри, знайомство з поняттям розкладання вектора у базисі, вміння переводити геометричний факт на мову векторів, але і певна методика складання плану рішення.

Ця тема важлива тому, що, по-перше, дозволяє, використовуючи вектори, спростити рішення багатьох задач курсу математики, які іншими методами вирішуються набагато важче. Так само вектори в курсі геометрії дозволяють зробити доведення багатьох теорем не тільки більш зрозумілими учням, а й більш природними і наочними, що сприяє навчанню пошуку доведень теорем та розв'язання задач. По-друге, поняття вектора використовується в багатьох додатках математики, таких, як сучасна алгебра і геометрія, теорія функцій та теорія ймовірностей. По-третє, поняття вектора є важливим поняттям шкільного курсу фізики і

відіграє істотну роль у міжпредметних зв'язках математики і фізики

Отже, активний пошук способів розв'язання задач – це процес творчого мислення, що є необхідною умовою творчої діяльності. Розв'язуючи нестандартні задачі, учні краще будуть розв'язувати різноманітних задач, які висуває життя, практична діяльність людини.

Систематичне застосування задач нестандартного типу посилює розвивальну функцію навчання, активізує пізнавальну діяльність учнів, збуджує інтерес школярів до предмета, чим сприяє підвищенню мотивації навчання. Творчі здібності, як і інші здібності людини, вимагають постійного тренування. Завдання вчителя – збудити здібності своїх виховувати в них сміливість думки і впевненість у тому, що вони розв'яжуть кожну задачу, у тому числі і творчого характеру.

Список використаних джерел:

1. Василевський А. Б. Обучениерешению задач по математике. – М. : Высшая.
2. Кривошия Т. І. Нестандартні задачі як засіб формування пізнавальної діяльності та творчості учнів // Математика в школах України – 2007. – № 3, 6.
3. Гуманова С. И. Поискирешениязадачи / С. И. Гуманова. – М. : Просвещение, 1969. – С. 208–211.

Анастасія Неголюк

Науковий керівник: викл. Кукуруза А. В.

РОСІЙСЬКА АНЕКСІЯ КРИМУ

Наприкінці XVIII ст. Кримське ханство стало жертвою експансії Російської імперії. Саме тоді імператриця Катерина II підписала маніфест «Про прийняття півострова Кримського, острова Тамані і всієї Кубанської сторони під Російську державу». Кримське ханство ліквідовувалось, а Крим ставав частиною Російської імперії [4].

Багато істориків минулого і сучасні у своїх працях висвітлюють історію Криму, а саме його анексію Російською імперією у 1783 р. Такими істориками є М. Аркас, В. Верига, Д. Дорошенко, В. Смолій, О. Субтельний, А. Гедьо та інші. Серед найбільш важливих опублікованих джерел стосовно цієї проблеми можна назвати чотиритомне видання документів «Приєднання Криму до Росії» під редакцією М. Дубровіна. До цієї публікації увійшли укази Катерини II відносно Кримського ханства, листування Г. Потьомкіна і П. Рум'янцева – Задунайського з посадовими особами, рапорти О.Суворова та В.Чорткова, листування представників кримського уряду з російською владою та ін.

Актуальність даної теми була і є досить великою, адже анексія передбачає собою насильницьке приєднання і те що траплялося із Кримом